

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Η περίφημη πρωταγωνίστρια του Ιταλικού μελοδράματος 'Ισαβέλλα Κολμπράν, πρώτη σύζυγος του Ροσσίνι. Η σχέσος της με τὴν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδο. ΟΙ ἀμείλιτοι «Καρμπονάρι». Ο πολὺς ἱμπρεσάριος Δομένικο Μπαρμπατάγια. Η τεμπελιά του Ροσσίνι. Μία χαριτωμένη ἀλληλοπαγωγή. Η Ὀλυμπία Πελλισιέ, ἡ Παρινοὶ γκρίζα, ἡ δευτέρα σύζυγος του Ροσσίνι. Ο τραγικὸς θάνατος τῆς 'Ισαβέλλας. Ο Ροσσίνι συγκινεῖται. Πλάϊ στὴν ἀγάπη του! Τὸ διαζύγιό του με τὴν Πελλισιέ, κλπ.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν παρουσιάζει πάντοτε ἓνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Κανενὸς ὅμως ἢ ζωὴ δὲν ἔχει νὰ δεῖξῃ τόσο νόστιμες περιπέτειες καὶ τόσο ὄφρα ἀνέκδοτα, ὅπως τὸ μεγάλο Ἰταλοῦ μουσουργοῦ Ροσσίνι. Θὰ διηγηθῶμε σήμερα τὰ σχετικά μὲ τὸς δύο γάμους, ποὺ ὁ συνθέτης τοῦ «Ὁθέλλου» καὶ τοῦ «Ρουλιέλιου Τέλλου» ἔκανε στὴ ζωὴ του.

Ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ Ροσσίνι ἦταν ἡ περίφημη μελοδραματικὴ ἦθοισός τῆς Νεαπόλεως, ἡ 'Ισαβέλλα Κολμπράν. Ὁ μεγάλος μουσουργὸς εἶχε μαζί της μιὰ ἔξαιρετικὰ νόστιμη περιπέτεια, γιατί ὅλα τὰ πράγματα, καὶ ὁ γάμος ἀκόμα, δὲν ἦταν γιὰ τὸν καλοζωιστὴ αὐτὸν καλλιτέχνη τίποτε ἄλλο ἀπὸ περιπέτεια καὶ κοιλιά τῆς ζωῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ φιλοαμερικανικὴ ἐπιτυχία ποὺ εἶχε ὁ Ροσσίνι στὴ Βενετία μὲ τὸ μελοδράμα του «Ταγρέθου», εἶπε μὴ πρόσκλησι ἀπὸ τὸν ἱμπρεσάριο τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως Δομένικο Μπαρμπατάγια νὰ πᾶ στὴ Νεάπολι. Οἱ ὄροι ποὺ τὸν ἐφρόνιζαν ἦσαν τόσο εὐνοϊκοί, ὥστε ὁ Ροσσίνι δὲν ἐδίστασε καθόλου. Ἐπῆγε στὴ Νεάπολι καὶ φιλοξενήθηκε στὸ ἀρχοντοσπίτο τοῦ Μπαρμπατάγια.

Ἡ 'Ισαβέλλα Κολμπράν ἦταν τότε τὸ ἄστρο τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως. Ἐνάς βαθὺς γνώστης τῶν πραγματικῶν τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Στένταλ, γράφει γι' αὐτὴν:

«Ἀπὸ τὰ 1806 καὶ πέρα ἡ 'Ισαβέλλα Κολμπράν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότερες ἠθοισοὺς τοῦ μελοδραμάτος στὴν Εὐρώπη. Εἶνε μιὰ ἐπιβλητικὴ ὡμορφιά καὶ ἰστέρογ φωνή. Τὰ μάτια τῆς ἔβγαζαν φλόγες, ὡς τὰ μάτια μιᾶς Κιρκασίας καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν ἐθένια, ὡς μιᾶς κόρης τοῦ Λιβάνου. Ἦταν κούρα τῆς σκηνῆς καὶ εἶχε ἀφαστο δρματικὸ ταλέντο...»

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Κολμπράν ἀγαποῦσε τὸν Δομένικο Μπαρμπατάγια καὶ τὸ βασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδο. Ὁ Στένταλ ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὅτι ἡ 'Ισαβέλλα «δὲν ἦταν κούρα μόνονα τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βασιλέως». Ἡ σχέση τῆς μὲ τὸ Φερδινάνδο ἦσαν γνωστὲς σ' ὅλοκληρη τὴ Νεάπολι. Καὶ ἐπειδὴ τότε ὁ λαὸς ἦταν διηρημένος σὲ δύο μεγάλα κόμματα, τοὺς βασιλοφρόνας καὶ τοὺς δημοκρατικούς, τοὺς «καρμπονάρι», ὅπως τοὺς ἔλεγαν, ἡ ἐμφανίσεις τῆς Κολμπράν ἐπάνω στὴ σκηνὴ εἰσάφριζαν πάντοτε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκδηλώσεως: Οἱ βασιλοφρόνες καταχειροκροτοῦσαν τὴν εἰνούμενην τοῦ βασιλέως, ἐνῶ οἱ «καρμπονάρι» δὲν ἄφριζαν εἰς αὐτὴν ποὺ νὰ ἦν δημοφιλῆσαν σκηνῆς καὶ σκάνδαλα εἰς βίος τῆς.

Ὁ Φερδινάνδος ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τὴν διάσημη καλλιτέχνη. Δὲν συνίβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μ' αὐτὴν ἀπέναντί του. Ὅλοι οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε συμφωνοὶ ὅτι μιὰ ματαιοδοξία καὶ τίποτε ἄλλο κρατοῦσε τὴν 'Ισαβέλλα κοντὰ στὸ βασιλεῖα καὶ τὴν ἔκανε νὰ δέχεται τὶς περιουσίες του, τὶς εἰσοδίες σιγανόταν κατὰ βάθος. Μὰ ὅτε καὶ ὁ Μπαρμπατάγια δὲν ἐστάθηκε μαζί τῆς εὐτυχέστερος. Ἡ Κολμπράν ἦταν ἰδιώτρια, νεμεσικὴ τοῦ συμπεριφερόταν πάντοτε μὲ περηφάνια, τὸν κατεστειλέει διαζυγίου ἐμπρός στὸν κόσμο, τὸν ἐγκατέλειπε ἐθδομιάς ὀλόκληρης. Ὡς ποὺ ὁ ἄμωρος ὁ Μπαρμπατάγια ἔτρεχε καὶ ἔτρεπε στὰ πόδια τῆς καὶ τῆς ζήτησε νὰ τὸν συγχωρήσῃ γιὰ σφάλματα... ποὺ δὲν εἶχε κάνει!

Ἐπάνω σ' αὐτὰ γνωρισθῆκε ὁ Ροσσίνι μὲ τὴν Κολμπράν στὴ Νεάπολι. Συνέθεσε γι' αὐτὴν ἓνα μελοδράμα τοῦ ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Εἰλισαβέτ τῆς Ἀγγλίας» καὶ τὸ ὅποιο ἡ καλλιτέχνης ἐπαῖξε ὑπέροχα.

Ὁ Ροσσίνι ἦταν καταγοιτημένος μαζί τῆς. Κι' ἀμέσως κατόπιν ἀνέλαβε νὰ γράφῃ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μπαρμπατάγια καὶ ἄλλο μελοδράμα. Μὰ ὁ φερφίμος μουσουργὸς ἦταν κλισωπὸς τεμπέλῆς. Ἡ ὀρισμένη μὲρα γιὰ τὶς γενικὲς δοκιμὲς εἶχε φτᾶσει καὶ ὁ Ροσσίνι δὲν εἶχε ἐτοιμάσει καμὴν μόνονα τὴν εἰσαγωγή τοῦ ἔργου. Ὁ Μπαρμπατάγια, ποὺ εἶχε ἀναγγελεῖ κίολας τὴν παράσταση, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του. Ὁ Ροσσίνι διώως παθῆενε ἀπαθῆς.

—Υπάσχει ἓνας τρόπος νὰ σώσῃμι τὴν κατάσταση, εἶπε στὸ Μπαρμπατάγια. Παρακάλεσε τὴν Κολμπράν νὰ κἀνὴ τὴν ἀδιάθετη...

—Ἀδύνατο, βουχῆθηκε ὁ ἱμπρε-

σάριος. Δὲν τὴν ξέρεις, φαίνεται, καλὰ τὴν Κολμπράν.

—Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τῆς μιλῶ, ἐπέμεινε ὁ Ροσσίνι. Καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ τὰ βολέψω τὰ πράγματα.

—Ὁ μουσουργὸς ἐπῆγε καὶ βῆκε τὴν πρωταγωνίστρια καὶ φαίνεται ὅτι συνεννοήθηκε ἀρετὰ καλὰ μαζί τῆς, γιατί τὴν ἐπομένη ἡ Νεάπολις ἐμάθανε ὅτι εἴ παράστασις ἀνεβλήθη, λόγω ἀδιαθεσίας τῆς πριμαντόνας. Κατόπιν αὐτοῦ, μὲρα σ' ὄχτω ἡμέρες ὁ Ροσσίνι ἀποτελεῖσσε τὸ μελοδράμα του. Τὸ ἔργο παίχθηκε μὲρα σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους. Καὶ ὅταν ἡ αὐλαία ἔπεσε, ὁ Μπαρμπατάγια, κλαίοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησή του, ἔστειλε νὰ ζήτησῃν τοῦ Ροσσίνι, γιὰ νὰ τὸν σφιρῆ ἐπάνω στὴν καρδιά του. Πουθενά ὅμως δὲν ἐφρότιζαν τὸ μουσουργοῦ, ὅταν ἔβγαζα παρουσιάσθηκε ὁ ἰσοβόλευς τοῦ θεάτρου.

—Ὁ Ροσσίνι ἐφύγε γιὰ τὴ Βολωνία, εἶπε στὸν ἱμπρεσάριο.

—Πῶς, ἐφύγε; ὡστόσο κατὰῖλτατος ὁ Μπαρμπατάγια.

—Ναί. Καὶ μοὺ ἀνέθεσε νὰ σὰς ἀποχαιρέσω ἐκ μέρους του.

—Πῆς τότε στὴν Κολμπράν νὰ μοὺ ἐπιτρέψῃ ν' ἀνέβω στὸ κἀμαρὶν τῆς, εἶπε ὁ Μπαρμπατάγια.

—Συγγνώμη, ἀπάντησε ὁ ἰσοβόλευς, μιὰ καὶ ἡ Κολμπράν ἐφύγε.

—Ἐφύγε;

—Ναί, μαζί μὲ τὸν Ροσσίνι.

—Τὴν ἀπᾶ! Ἐταμίωσε ὁ ἱμπρεσάριος. Μ' ἀρίνει ἐμένα γιὰ νὰ γίνῃ φίλη τοῦ Ροσσίνι!

—Ὁχι φίλη, κύριε, εἶπε ὁ ἰσοβόλευς. Θὰ γίνῃ γυναίκα του!

—Ἄ! Τὸν ἐκδιχθήκα τὸν παλῆνθρωπο, ἐφῶναζε θριαμβευτικὰ, φανταζόμενος ὅτι ἡ 'Ισαβέλλα θὰ καταβασάνιζε τὸ σύζυγό τῆς, θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει φρικτὰ μὲ τὰ νεύρα τῆς καὶ τὶς ἰδιοσυπίες τῆς.

Μολαταῖτα, ἓνα μῆνα ἀργότερα, ὁ Μπαρμπατάγια ἐφύγε γιὰ τὴ Βιέννη γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στοὺς γάμους τοῦ Ροσσίνι μὲ τὴν Κολμπράν. Ὁ διάσημος μουσουργὸς ἦταν τότε ἡλικίας 65 ἔτων καὶ ἡ Κολμπράν 27 μόνονα!

Ἀπὸ τὴ Βιέννη τὸ «νεαρό» ζεύγος ἐπῆγε στὸ Λονδίνο. Ἡ σύζυγος τοῦς διώως ζωὴ δὲν δῆκεσε πολὴ. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον οἱ δύο σὺζυγοὶ ἐπῆγαν νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τοῦς στὰ λουτρά τοῦ Ἀξ-λε-Μπαίν. Ἐκεῖ ὁ Ροσσίνι ἐγνώρισε μιὰ γκρίζα τὸν Παρισιοῦ, ἡ ὁποία ἐμελέε ν' ἀντιπαύσῃσθε στὸ πλάι του τὴν 'Ισαβέλλα Κολμπράν.

Τὴν ἔλεγαν Ὀλυμπία Πελλισιέ καὶ εἶχε ἓνα τρελλὸ παρελθόν. Εἶχε σχετισθῆ μὲ πολλοὺς ἄνδρες, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ ἓνα μαρζιόσο, ἓνα Ἄμερικανό, ἓνα Γάλλο μεγαλοβιομήχανο, ὁ ὁποῖος μάλιστα τῆς ἄφρισε ἄφθονα χαρίματα, τὸ ζωγράφου Ὁράτιο Βεργέ, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε κάνει ἓνα πορτραῖτο ποὺ ἔμεινε περίφημο κ. ἄ. κ. ἄ.

Ἡ νεὰ αὐτὴ εἶχε ἓνα εὐθύμο χαρακτηρισμό, ποὺ τὴν ἔκανε πολὴ συμπαιθητικὴ. Ὁ Ροσσίνι τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ λουτρά, σὺσ-σὴ γόσσα, ἀλθινην νεράδα!...

Ἦταν περὶ κατενοθησισμένος μὲ τὴν γνωριμία τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυναίκα του ἡ Κολμπράν δὲν πῆγανε πίσω. Ἡ ἄμοιση καλλιτέχνης δὲν μοροῦσε νὰ ὑποπτεθῆ τὸτε ἀκόμα τὸ κακὸ ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε αὐτὴ ἡ γυναίκα.

Ἡ ῥῆξις μεταξὺ τὸν σὺζυγῶν ἤλθε ἀπότομα, ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, στὸ Παρίσι. Ἡ δὲν γυναίκες, ἡ σὺζυγὸς καὶ ἡ φίλη, τσακώθηκαν μιὰ μὲρα ἄγρια. Καὶ ὁ Ροσσίνι ἔτρεπε τὴν ἀπόφασί του: Νὰ γιοσῃ μὲ τὴν 'Ισαβέλλα Κολμπράν γιὰ ν' ἀκολοθησῇ τὴν πεταχτὴ Ὀλυμπία Πελλισιέ.

Ἡ φερφία Κολμπράν δὲν ἦταν περὶ ἡ παλαιὰ πρωταγωνίστρια τοῦ μελοδράματος, μὲ τὰ νεύρα, μὲ τὶς ἰδιοσυπίες καὶ τὴν σπατάλη τῆς. Ἡ σκηνὴ ἔπαισε περὶ ἀνάχη καὶ τὸ ἐλάτρωτο θέλγητρο γι' αὐτὴν, ὅπως καὶ ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς. Ἀποτραβήχθηκε ἓνα μοναχικό σπαστά, μόνη μὲ τὸν πόνο τῆς γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ τόσο ἄσχημα.

Τὸ θεροσ τοῦ 1845 ἡ Κολμπράν ἔπεσε βαρεῖα ἀρρωσθη. Ὁ Ροσσίνι παραθέριζε τότε καὶ πάλιν στὸ Ἀξ-λε-Μπαίν μὲ τὴν Ὀλυμπία του. Μὰ ὅτε καὶ μεταξὺ τοῦς ἡ γάγια δὲν

Σασιὴ γόσσα ἰ... ἡθινην νεράδα!...

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι κίνδυνοι του αλεξίπτωτου, το οποίο παρουσιάζει ακόμη μερικές δυσχερείες στο χειρισμό του, ανάγασε τους ειδικούς να επινοήσουν ένα νέο είδος αλεξίπτωτου, το οποίον θα εξασφαλίζει τον αεροπόρο από κάθε κίνδυνο.

Το αλεξίπτωτο αυτό έχει διάμετρο 15 μέτρων, προσδένεται δε στο κέντρο του βάρους του αεροπλάνου μ' ένα μετάλλιο σύρμα και φυλάγεται σ' ένα μικρό θαλαμίσκο, πίσω από τον πιλότο.

Η χρήση του είναι ευχεροστάτη, εξασφαλίζει δε έντελώς τον αεροπόρο από κάθε κίνδυνο. Τα πρώτα πειράματα που έγιναν, έστέγησαν από απόλυτη επιτυχία.

Κάθε χρόνο διοργανώνεται στη Νέα Υόρκη ένας διαγωνισμός, ο οποίος καλείται «Διαγωνισμός της πολιτισμικότερας οικογενείας». Στο διαγωνισμό αυτόν κερτάρη άνεδείχθησαν έφετος το ζεύγος Μπόλστερ, το οποίον έχει στο ένεργητικό του... είκοσιοχτώ παιδιά ζωντανά!...

Ας σημειωθεί ότι ο κ. Μπόλστερ είναι μόλις πενήντα χρονών, ή δε συμβία του σαρανταοχτώ, κ' έχουν παντρευμένοι είκοσιεννιά θύγατρα! Δηλαδή κάθε χρόνο έκαναν στο διάστημα αυτό κ' από ένα παιδί!...

Η 'Αμερικανίδες άριστογράψισες παραποιούνη ότι δεν έχουν τα θέλητρα που έχουν ή Παριζιάνες. Για τον λόγο αυτόν έκαναν τελευταία ένα σύλλογο, του οποίου προσημοός είναι το πως ν' αποκτήσουν τα μέλη του τα θέλητρα αυτά. Έστοι και διά τεχνικών μέσων.

Κατά την πρώτη συνεδρίαση του συλλόγου αυτού έρρήφη ή σκέψης περί ίδρύσεως «Ινστιτούτου χάριτος», στο άποιον θα διδάσκαται ή τέχνη των φλογερών βλεμμάτων, των έρωσιτών μειδιαιμάτων, τα άπόκρυφα του φρειασδιώματος και γενικώς κάθε τι που διά μπορούσε να προσδώσει χάρι στα φυχρά πρόσωπα των 'Αμερικανίδων...

Η Διεύθυνσις της Γαλλικής 'Αστυνομίας άπέκτησε τελευταία ένα τελειοποιημένο μηχανήμα, το «Μπελίν - Χόλζονγκερ», το οποίον της επιτρέπει να μεταδίδη σε όλους τους άστυνομικούς σταθμούς της Γαλλίας και της άλλης Ερώτης τα διακριτικά άποτυπώματα των έγκληματιών.

Χάρη στο μηχανήμα αυτό θα είναι δυνατή ή κεραυνοβόλος ένεργεία της άστυνομίας σε διαφόρους πόλεις σε περιπτώσει κατά την οποίαν οι έγκληματία, για λόγους ασφάλειας, θ' άπεκρίσταν να μεταφέρουν το πεδίο της δράσεώς των από πόλεις εις πόλιν και από χώρας εις χώραν...

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΩΝ

Υάρχει στην 'Αμερική σωματείο των παχυσάρκων. Το σωματείο αυτό συγκράτει κάθε χρόνο τον Δεκέμβριο ίσως γιατί είναι παχιές ή μήγεις—σε γενική συνέλευση τα μέλη του. Ο σωματινός πρόεδρος του σωματείου θυγίζει... 133 άδάδες! Τα μέλη του συλλόγου πρέπει να έχουν το ίσο του κανονισμού όριζόμενο βάρος. Κατά τις γενικές συνέλευσεις, όσος δεν έχουν το άπαιτούμενο βάρος διαγράφονται, άφού προηγουμένως ζυγιστούν. Κατά την τελευταία συνέλευση παρεκάθισαν στο τραπέζι 100 μέλη, τα όποια κατεβάρησαν 800 άδάδες πατάτες, 100 άδάδες άσταχούς, άρθινα χρέσια καθώς και πουρέκια!... Έπαιαν δε 300 βαρέλια ύδατος! Μετά ταύτα έξελήνυ ο πρόεδρος του ενομιένου έτους και έπειτα άρχισε ο χορός, στον όποιον έλαβαν μέρος βαρλοειδείς ντιάμες...

εκράτησε πολύ. Ούτε ή άλλωτηνη γκαζέττα του Παρισιού, ούτε ο χαλφωσιώτης Ροσσίνι δεν ήταν άνθρωποι για να αισθανθούν ένα βαθέσιο αίσθημα μέσα τους...

Η Κομπιανή ζήτησε κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής της να αναδη τον εμιστόν—άγατημένο της, όπως όνομάσε τον Ροσσίνι. Έπληγαν και του το είχαν. Και ο Ροσσίνι έτρεξε άμέσως κοντά της, γιατί, παρ' όλη την αστάθεια του χαρακτήρος του, είχε μέσα του πολύ ίστοσιομό.

Και τότε συνέβη ένα παράενο πράγμα. Όταν ο περίφημος μουσουργός άντίκρας την άρροστημένη, την έξασθημένη εκείνη γυναίκα, με τη θανατερή γλωσσάδα χιμνιέν στο πρόσωπό της, αισθάνθηκε να ζαναγεννιέται μέσα του όλη ή παλιά άγάπη που έτορε έλλοτε γι' αυτήν. Έγινε με μιάς άλλος άνθρωπος, έγονάτισε και έλασε έλλοθητικά στα χείλη του το κρινενο χέρι που του άπλωνε εκείνη.

Έναν δολόκληρο μήνα έβινε δίπλα στο προσκήφάλο της. Στο τέλος του μηνός ή 'Ισαβέλλα έγινε καλά και σπυρθηκε άπ' το κρεβάτι. Της έβινε άρχητη δύναμη άόκημη για να χαμογέλι, αλλά μέσα της είχε πια προχωρήσει πάρα πολύ το μικρόβιο του θανάτου. Έπ' ένα χρόνο ο Ροσσίνι δεν έβινε από κοντά της. Στη διάρκεια του χρόνου αυτού έγραψε, έμπνεόμενος από την ζαναγεννημένη άγάπη του, πραγματικά άριστοφυγήματα. Και όταν, τον 'Οκτώβριο του 1845, ή θούρα 'Ισαβέλλα Κομπιανή εκέλισε για πάντα τα μάτια, ο Ροσσίνι την έλαψε παρτά...

Με την 'Ολυμπία Πελοιδό ο περίφημος μουσουργός δεν έβινε άγοότερα για πόλιν καιρός. Έχώρισαν και ξεχώστηκαν, σάν να μιν είχε συναντήση ποτέ ο ένας τον άλλο...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΠΛΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Οί λιμονιές κ' οί κτριές κ' οί οροδοβάφνες κ' όλα τα δέντρα τ' άνθοστόλιστα γελούσαν μινροβόλα, τα γυυλία τα δροσόποινα, τ' άρωματισμένα κρινά σκόρπιζαν λάμψεις κ' ερωδιές προτάσσουσες κ' έκεινα, και μύρια όόσα όριόπλοια και φύλλα μινροφώρα τα πλούτη τους, τα κάλλη τους στον κόσμο έφείραν όόρα.

Με χρώματα άναριθμητα λογάζονταν ν' άφήση ο βασιλιάς των λουλουδιών πλουμιαστή τη δύση κ' έπρόσμενε ή άνατολή παρθενικές να πάρη λαμπρόδες άπ' τ' όλόφωτο που θάβγαυνε φεγγάρι, κ' άπ' τη στεριά ός τα πέλαγα κ' άπ' τα βουιά ός τα δάση μέσ' στο χροσάρι έλουζόνταν και μέσ' στ' άσημη ή πλάσι.

Την ώρα εκείνη του 'Απριλίου, την κόρη που άγαπούσα άνθολουσιμένη έάντατα και πικροχαμώτοσα, Κι' όταν ο ήλιος έπεσε πνιγμένος μέσ' στα βάθη της ματωμένης θάλασας, από τον κόσμο έγάθη κ' ή κόρη ή άγγελομορφη σάν προφτασε να πάρη ένα φεγγάτι φίλημα σταμένο άπ' το φεγγάρι.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Άπόψε είναι σάν όνειρο το δειλ' άπόψε ή λαχλαχιά στα μάγια μένει. Δέ βρέξει πια. Κ' ή κόρη άποσταμένη στο μουσκεμένο ξάπλωσε τουρβύλλι. Σά δυό κεράσια χώρισαν τα χείλη κ' έτσι βαθεία, γιοιτά ός άνασαινει στο στήθος της άνεβοκατεβαίνει το πλέον άδρο τραντάγυλλο του 'Απριλί. Ξαφείγουν άπ' το σύννεφο άχτίδες και κρύοντα στα ύψια της τ' βρέξει μιά λευονιά με δυό δροσσταλίδες. Που σάθηναν στο μάγουλο διαμάντια και που θαρρείς τό δάκρυ της πός τρέξει καθός χαμογέλει στον ήλιο άνάντια.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

Ένα τραγούδι θλιβερό θέλω να γράψω από καρού στο στίχο άπατηλά άλαφρό. Αύτη ή ιστορία που θα γαρη στους άλλους πια πολύ καλή, δεν ξέρω πως, με συγκινεί. Ομιήμα κάπιο δειλινό κ' άκόμα δεν τό χρησιμοποιώ το χαμογέλιο τό στενωό. Μου είχε δεχτή τόσο καλή, μιά ήταν οί πόθοι μου δειλοί κ' έβιναν πάντα σιωπηλοί. 1929.

Την έρωτεύτηκα ός αυτές που τραγουδήςαν οί ποιητές και δεν της μίλησα ποτέ. Μήτε και τώρα της ζητώ πότες άπ' τό να τίν κιντώ, κ' άπόημιά μου ήν άρκετό. Η άποημιά μου ή φλογερή έβρω καλά πως δε θα βωη την ήδονή που λαχταρεί. Κι' ήθελα μόνο να σάς πω σε παιγνιδιακό σποτό ποσο ποσό για ν' άγαπάω.

G. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο μέγας δούξ της Ρωσίας Μιχαήλ, άδελφός του αυτοκράτορος Νικολάου, ήταν όνομαστός στην έποχή του για τό διακριτώτατο πνεύμα του.

Μιά μέρα που γινόταν κάπιο τελετή στα άνάκτορα του και ή άθουσε ήταν γεμάτες από άνωστατούς πολιτικούς ήπαλλήλους, άξιωματικούς, οί όποιοι φορούσαν τις έπίσημες στολές των, στολισμένες με τους άστερας των παρασημών των, ο μέγας δούξ, κίνουσε την έμφάνισή του, τους έχωρήτησε όλους με μιά άπλη κλίση της κεφαλής του και άμέσως διεψήθησε προς κάπιο νερό, χωρίς έπίσημη στολή και παράσημα, που στεκόταν παρμέρα. Ο κύριος αυτός ήταν ο σορός άστρονομός Στρούβε, διεψήθησε τό άστεροσκοπείο της Πουλάβας. Ο μέγας δούξ τον έπλησίασε και τον έχωρήτησε μιλώντας μεθύ τον πολλή όρα.

Ο άστρονομός ζαναγίστηκε, φυσικά, άπ' αυτή την έξαιρετική τιμή και στεκόταν παραγμένος άπέναντι στον ύψηλό σινομηλητή του, πράγμα που έκανε τους άλλους να χαμογελούν ειρωνικά. Μόλις παρητήσε αυτό, ο μέγας δούξ έγώρησε πως τους αϊκόυσε και τους είπε :

—Κύριοι μου, πρέπει να είσθε λιγάκι έπεικείς προς τό μεγάλο μας άστρονόμο. Σάπτες ο δυστυχισμένος βλέποντας έδώ μέσα τόσους... άστερας που δεν είναι στη θέη τους!... Κόζαλο οί αϊκόυοί!...

